

Proloog

Suzanne

Voorjaar 1994

Het sissende geluid van naderende banden op nat wegdek verbrak de gespannen stilte tussen de moeder en de dochter op het bankje bij de bushalte. Suzy keek even naar haar moeder. ‘Hij komt er aan,’ zei ze timide. Zou de afkeurende houding van haar moeder milder worden nu het moment van haar vertrek was aangebroken?

De lijnen rond haar moeders mond bleven hard en streng, de diepe rimpel tussen haar wenkbrauwen zag eruit alsof hij nooit meer zou verdwijnen. Suzy dook nog dieper weg in haar wollen jas – een jas die veel te warm was voor de klamme meimorgen, maar ook te dik om in haar kleine, kartonnen koffer te passen. Ze zou tot ver in de winter wegblijven en moeder had erop gestaan dat ze hem droeg. En ze deed altijd wat haar moeder zei.

Nou ja, bijna altijd. Wie had kunnen weten dat een domme fout zulke verstrekkende gevolgen zou hebben? *Het spijt me zo, God.*

De bus kwam kreunend tot stilstand bij de stoeprand en moeder pakte Suzy bij de elleboog om haar te laten opstaan. Moeders greep was hard en onpersoonlijk, maar Suzy was er blij mee. Haar normaal gesproken zo hartelijke moeder had haar de afgelopen twee weken niet een keer aangeraakt, alsof ze bang was dat Suzy’s schandvlekken op haar zouden overgaan. Daarom drukte ze haar elleboog tegen haar ribben, omdat ze de druk van moeders ruwe werkhand tegen haar lijf wilde voelen. Maar de jas was te dik. Suzy vocht tegen haar tranen.

‘Pak je koffer.’

Zodra Suzy het handvat van de oude koffer in haar hand had, duwde moeder haar door de grijze motregen naar de bus. De zolen van hun zwarte veterschoenen kletsten op de natte stoep en ver-

oorzaakten vieze druppels op hun geelbruine kousen. De vlekken herinnerden Suzy aan de donkere smet die nu voor altijd op haar ziel zat. Ze duwde de gedachte opzij en keek door de openschuivende deur van de bus naar binnen.

De buschauffeur keek van moeder naar Suzy. Zijn blik leek te blijven rusten op hun witte kapjes en bungelende linten – die van moeder zwart, die van Suzy wit. Gewend aan nieuwsgierige blikken van niet-mennonieten, deinsde Suzy niet terug voor de onderzoekende blik van de man, maar toen moeder op scherpe toon begon te praten, wilde ze het liefst door de grond zakken.

‘Ik ben Abigail Zimmerman, en dit is mijn dochter. Ze heeft een enkele reis naar Indianapolis.’

Enkele reis... Suzy slikte moeizaam.

Moeder schudde haar elleboog even heen en weer. ‘Laat hem het kaartje zien, Suzanne.’

Suzanne. Niet Suzy, zoals ze haar hele leven liefkozend was genoemd. Ze slikte weer en haalde het gekreukte plaatsbewijs uit haar zak.

De buschauffeur schoof achter het stuur vandaan en plukte het langwerpige papiertje uit Suzy’s ijskoude vingers. Hij keek er even naar, knikte en maakte een uitnodigend handgebaar. ‘Stap in. Je hebt een lange rit voor de boeg.’

Suzy klemde haar tanden op elkaar om niet in tranen uit te barsten. Hij moest eens weten hoe lang. Ze draaide zich om naar haar moeder met een stil gebed dat de moeder die haar kindertranen had gedroogd en pleisters had geplakt op zere knieën, de angst in haar ogen zou lezen en haar armen om haar heen zou slaan. Iets liefs tegen haar zou zeggen. Zou laten merken dat ze haar vergaf.

Moeder boog zich voorover, en Suzy’s hart maakte een sprongetje. ‘De mensen in de... in Indianapolis weten wat ze moeten doen. Doe wat ze zeggen.’ Moeders harde gefluister veroorzaakte een wolkje condens rond haar gezicht, dat de diepe, boze rimpels rond haar ogen en haar mond verzachtte.

‘Dat zal ik doen.’ Vragen die Suzy angstvallig binnen had gehouden, brandden op haar lippen. Wat hadden moeder en vader tegen

Clete, Shelley en kleine Sandra gezegd? Wist de gemeenschap dat ze wegging? Zou ze naar huis mogen bellen?

‘Als het achter de rug is, kun je weer naar Arborville komen. Dan zal het zijn alsof dit nooit gebeurd is.’ Moeder deed een stap naar achteren en stak haar gebalde vuisten diep in de zakken van haar dunne regenjas.

Suzy’s ogen vulden zich met tranen, die haar zicht vertroebelden. De koffer zat haar in de weg, maar ze stak haar vrije arm uit naar haar moeder. ‘Moeder, ik –’

‘Je zult je neef Andrew en zijn vrouw in elk geval gelukkig kunnen maken. God zal je fout goedmaken. Stap in, Suzanne.’ Moeder wees met haar kin naar de bus. ‘Stap in, zodat we deze narigheid achter ons kunnen laten.’

Achter *ons*... Suzy’s schande had zich als een vlek verspreid en haar hele familie bezoedeld. Ze boog haar hoofd, de last was te zwaar om te dragen.

‘Als het achter de rug is, praten we verder.’

Moeders woorden bezegelden Suzy’s lot. Met lood in haar schoenen stapte ze in de bus. De onhandelbare koffer en haar trillende ledematen maakten haar onhandig. Door het smalle, halfdonkere middenpad strompelde ze langs dommelende passagiers naar het laatste bankje en liet zich daarop neerzakken. Ze klemde haar koffer tegen haar gekwelde hart – tegen haar buik, die het bewijs van haar schande droeg – en liet haar hoofd hangen. Lusteloos speelde ze met het plastic handvat van de koffer. Ze deed geen moeite om een plekje op het beslagen raam schoon te wrijven om te zien of moeder haar gedag zou zwaaien.

De bus schoot met een ruk naar voren, waardoor Suzy ook naar voren schoot. Een golf van misselijkheid overviel haar. Ze kneep haar ogen stijf dicht en schreeuwde in gedachten: *Wacht! Laat me eruit!* Ze wilde niet zo ver weg gaan. Ze had haar moeder nodig. Ze zou haar vader en zussen en broer missen.

En Paul.

De laatste opmerking van haar moeder weerklonk in haar hoofd: ‘*Als het achter de rug is, praten we verder.*’ Als deze baby geboren was

en Suzy hem aan anderen had afgestaan. De pijn in haar borst werd zo erg, dat ze nauwelijks meer adem kon halen. Ze legde haar voorhoofd tegen het koele glas en liet de lang ingehouden tranen stilletjes over haar wangen glijden. Ze zou de dagen tellen tot ze deze nachtmerrie achter zich kon laten en terug kon naar haar huis in Kansas om weer moeders en vaders Suzy te zijn.

Suzanne

Twintig jaar later

Suzanne Zimmerman noteerde op het klembord dat ze tegen haar heup in evenwicht hield hoeveel milliliter antibiotica meneer Birney via het infuus kreeg toegediend. Daarna controleerde ze de hoeveelheid toegediende pijnstillers, keek even op haar horloge en noteerde die samen met het tijdstip. Toen ze aan haar administratieve verplichtingen had voldaan, schoof ze het klembord in de plastic houder aan de wand en liep naar de zijkant van het hoge ziekenhuisbed.

De jaloezieën voor de ramen waren dicht. Aan het plafond boven het bed hing alleen een klein spaarlampje, maar het zwakke schijnsel was voldoende. Tot haar opluchting zag het gezicht van meneer Birney niet meer zo grauw en klonk zijn ademhaling veel minder moeizaam dan toen hij drie dagen geleden werd opgenomen.

Terwijl ze naar hem keek, gingen zijn ogen knipperend open. Zijn verwarde blik zwierf door de kamer, maar toen bleven zijn fletse, grijze ogen op haar gezicht rusten en klaarde zijn gezicht op.

Ze legde even haar hand op de gerimpelde hand van de man. ‘Het spijt me. Heb ik u wakker gemaakt, meneer Birney?’

‘Noem me maar Ed. Als je “meneer Birney” zegt, voel ik me net een oude vent.’

Suzanne verbeet een glimlach. Volgens zijn dossier was meneer Birney een maand geleden tweeëntachtig geworden. Zijn stem klonk een beetje knorrig, maar ze bewonderde zijn geestkracht. En ze was er dankbaar voor. Hij zou energie nodig hebben om te herstellen van zijn longontsteking. ‘Goed, Ed dan. Lig je lekker?’

‘Ja hoor, voor zover dat mogelijk is in dit rare geval. Het matras is keihard en ik lig half dubbelgevouwen. Zo’n bed hoort thuis in een middeleeuwse martelkamer.’

Denkend aan de spreuk ‘Een blij hart bevordert de genezing’ zei Suzanne plagend: ‘Hè, jammer, nu heb je ons geheim geraden. We kopen onze bedden bij Martelkamer en Co. Als je te lekker ligt, wil je tenslotte niet beter worden en naar huis gaan.’

Meneer Birney schoot in de lach, een schor geluid dat al gauw overging in een hoestbui. Hij schudde zijn hoofd. De losse huid in zijn hals bewoog mee. ‘Martelkamer en Co. Da’s een goeie.’ Er verscheen een frons op zijn voorhoofd en de vrolijkheid maakte plaats voor bezorgdheid. ‘Ik ga toch wel naar huis?’

Suzanne voelde een golf van medeleven in zich opwellen. Ze keek in de waterige ogen van de oude man en zei: ‘Je gaat naar huis, heus. Maak je maar geen zorgen.’

Hij slaakte een reutelende zucht en stak zijn kin toen koppig naar voren. ‘Ik maakte me geen zorgen. Ik vroeg het me alleen af. Iemand moet tenslotte de vogelvoerbakjes vullen.’

‘Dat is waar.’ Suzanne was blij dat hij een reden had om te blijven leven. Veel van de oudere patiënten die naar het mennonitische ziekenhuis kwamen, hadden geen drijfveer om beter te worden. De geestesgesteldheid van een patiënt speelde een belangrijke rol bij het herstel, en ze vermoedde dat Ed Birney, gezien zijn kranige houding, binnen de kortste keren terug zou zijn in zijn huisje om de vogels te voeren.

Klaarblijkelijk gerustgesteld sloot meneer Birney zijn ogen. Suzanne bleef nog even naast zijn bed staan en keek naar het rijzen en dalen van zijn borstkas. Ze zond een kort gebed op dat hij volledig zou herstellen en liep toen de stille gang op.

Over een minuut of twintig zouden de medewerkers van de dagploeg binnendruppelen en zou het weer een drukte van belang zijn in het ziekenhuis. De nachtdienst was rustiger, vrediger. Ze draaide nu al zo veel jaar mee in de nachtploeg dat ze er geen enkele moeite meer mee had om overdag te slapen. Ze kon zich geen ander rooster meer voorstellen.

Ze liep de hoek om naar de zusterpost. De rubberzolen van haar witte veterschoenen piepten over het pas geboende linoleum. Boven de rand van de hoge balie zag ze een vertrouwd kort, zwart kapsel.

Suzanne maakte een sprongetje en versnelde haar pas. ‘Linda! Je bent terug!’ Toen ze om de balie heen liep, stond de vrouw die al heel lang de administratie van het ziekenhuis deed op en spreidde haar armen. Suzanne sloeg haar armen om het volumineuze lichaam van haar vriendin en trok haar stevig tegen zich aan.

‘Uiteraard ben ik terug.’ Linda sloeg een paar keer met haar vlezige handpalm tegen Suzannes schouder en maakte zich los uit haar omhelzing. ‘Ik heb de dagen geteld tot mijn vakantie eindelijk voorbij was en ik weer hiernaartoe kon. De hele tijd dat ik weg was, maakte ik me zorgen dat alles hier in het honderd zou lopen zonder mij, maar kijk – de muren staan nog overeind en niemand lijkt beschadigd.’ Ze zette haar handen in haar zij en zei met een dreigende blik op haar gezicht: ‘Maar deze dossiers zijn een puinhoop en niemand heeft de moeite genomen om de snoeppot bij te vullen. Hoe moet ik hier iets gedaan krijgen als ik zonder katjesdrop zit?’

Suzanne schoot in de lach. ‘Jij met je katjesdrop. Ik haal onderweg naar huis wel een zakje voor je bij Sarah’s Snoepshop.’ Linda’s dropverslaving had het kleine snoepwinkeltje de afgelopen jaren vermoedelijk op de been gehouden.

‘Daarom ben je nou mijn beste vriendin.’ Met een grijns liet Linda zich weer op de bureaustoel zakken en begon de dossiermappen te sorteren die her en der over de lange balie verspreid lagen.

Suzanne leunde tegen de rand van de balie en keek toe. ‘Heb je een fijne vakantie gehad? Het was vast prachtig op de Caraïbische eilanden.’ Ieder jaar gingen Linda en haar man naar een exotisch oord om bij te komen van het werk. Meerdere keren hadden ze Suzanne gevraagd met hen mee te gaan, maar de kosten gingen altijd boven haar budget. Toch zou ze de jaren waarin ze haar dochter opvoedde voor geen honderd cruises in het Caraïbisch gebied willen ruilen.

‘Prachtig en *heet*.’ Linda wuifde zich met twee handen zogenaamd koelte toe. ‘Ik heb tegen Tom gezegd dat ik volgend jaar naar Alaska wil. Ijsberen in plaats van palmbomen. Ga je mee?’

Een vakantie met Linda en haar schat van een man zou heerlijk zijn. Ze was dol op hen – ze waren door de jaren heen haar plaatsvervangende ouders geworden. Maar ze schudde haar hoofd.

Linda snoof en ging verder met haar zoekwerk. ‘Meid, je hebt genoeg vakantiedagen opgespaard om zes maanden vrij te nemen.’

‘Zeven,’ verbeterde Suzanne haar met een glimlach.

Linda rolde met haar ogen. ‘Maar ga je ergens heen? Nee. Je werk, je dochter, je kerk, je werk, je dochter, je kerk... Zo ziet je hele leven eruit.’ Ze gaf Suzanne een pats tegen haar elleboog. ‘Je moet eens iets leuks doen. Een beetje leven. Er staat in de Bijbel: “De boog kan niet altijd gespannen staan.”’

Suzanne barstte in lachen uit. ‘Staat dat in de Bijbel?’

‘Nou ja, misschien heeft de goede God dat niet letterlijk zo gezegd, maar het is toch een goede raad.’ Op Linda’s ronde, zwarte gezicht verscheen een bezorgde blik. ‘Je weet dat ik trots op je ben, Suzanne. Lieve help, je hebt alle verwachtingen overtroffen door een baby te krijgen toen je zelf nauwelijks meer was dan een baby en zonder de steun van je familie je verpleegstersdiploma te halen. Je hebt Alexa goed opgevoed en je hebt iets van je leven gemaakt. Bij mijn vrijwilligerswerk in het crisiscentrum voor zwangere vrouwen stel ik jou als voorbeeld om die bange meisjes te laten zien wat ze van hun leven kunnen maken als ze echt willen.’

Suzanne boog haar hoofd, zowel ingenomen met de lof als beschaamd. Met Gods hulp en de liefdevolle steun van vrienden als Linda was het haar gelukt om een fatsoenlijk leven op te bouwen voor Alexa en zichzelf. Toch bleef het stigma dat ze ooit een ongehuwde tienermoeder was geweest aan haar kleven. Een deel van haar wilde Linda’s lof niet accepteren.

Linda vervolgde met haar hese stem: ‘Maar die dochter van jou is nu oud genoeg om voor zichzelf te zorgen. Waarom neem je niet een poesje vrij? Waarom doe je voor de verandering niet eens iets voor jezelf?’ Ze boog zich naar voren en keek haar indringend aan. ‘Je hebt het verdiend, Suzanne.’

Het gemompel van stemmen en getrippel van voeten kondigde de komst van de dagploeg aan. Suzanne boog zich voorover en drukte een kus op Linda’s bolle wang. ‘Ik zal erover nadenken,’ zei ze. Toen liep ze weg om de binnenkomende verpleegkundige te begroeten.

Ze praatte de dagzuster bij over de afgelopen nacht, luisterde naar

een van de verpleegkundigen die erover mopperde dat het ziekenhuis maar niet overschakelde van het oude papieren dossiersysteem op computers en herinnerde haar, niet voor het eerst, aan het beperkte budget van de door de kerk gefinancierde organisatie. Daarna schreef ze haar rapport, ondertekende het en ging toen eindelijk op weg naar de kluisjes om haar jas en tas te pakken.

Terwijl ze haar armen in de mouwen van de regenjas stak, bleef Linda's voorstel om een poosje vrij te nemen door haar hoofd spelen. Ze had beloofd dat ze erover na zou denken, maar meer dan dat zou ze niet doen. Ze zou geen vrij nemen van haar werk. Hier was ze nodig. Hier werd ze gerespecteerd. En hier was ze bezig, waardoor ze geen tijd had om na te denken over het verleden. Hier kon ze vergeten hoe anders haar leven had kunnen verlopen.

Ze sloeg de riem van haar tas over haar schouder en stapte de vroege, koele ochtend in. Onder een roze gekleurde hemel stak ze de straat over naar de kleine parkeerplaats voor het ziekenhuispersoneel en maakte plannen voor de ochtend. Ontbijten met Alexa, even naar Sarah's Snoepshop voor een half pond – nou ja, misschien een pond – katjesdrop, pyjama aan en naar bed.

Ze sloeg het portier van haar auto met een klap dicht en zette Linda's voorstel uit haar hoofd. Haar vriendin bedoelde het goed, de schat, maar Suzanne was tevreden met haar leven dat draaide om haar werk, haar dochter en de kerk. God had haar veel meer gegeven dan ze verdiende. Meer verlangde ze niet.

Het gepiep van de wekker wekte Suzanne uit een diepe slaap. Met een klap legde ze hem het zwijgen op, draaide zich om en rekte zich uit als een luie kat. Daarna sloeg ze met een snelle beweging de dekens van zich af, kwam overeind en draaide zich een kwartslag om. Een paar seconden bleef ze op de rand van haar bed zitten om even rustig wakker te worden. Ze gaapte, wreef in haar ogen en gaapte nog een keer.

Toen ze eindelijk wakker was, liep ze naar het raam en trok het rolgordijn omhoog. De late middagzon stroomde de kamer binnen. Ze knipperde even, maar verwelkomde het heldere licht. Tijdens de

wintermaanden werd ze vaak wakker als het al donker was en kreeg ze het gevoel alsof de zon nooit scheen. Maar nu was het voorjaar aangebroken met zijn langere dagen en warmere avonden. Het zou niet lang meer duren voordat Alexa en zij weer 's avonds op hun balkonnetje zouden kunnen zitten kletsen en theedrinken, terwijl ze de zon zagen ondergaan boven Franklin, iets wat ze heel graag deden. Ze waren altijd tevreden geweest met kleine dingen.

Door de dichte deur hoorde ze het gekletter van bestek. Alexa was de tafel aan het dekken, dus kennelijk was het eten bijna klaar. Omdat ze wist dat haar dochter er niet van hield als het eten koud werd, nam Suzanne een snelle douche en trok een werkuniform aan – een gebloemd shirt boven een lange, rechte rok, kniekousen en haar makkelijke veterschoenen. Ze borstelde haar vochtige haar, vlocht het tot een enkele vlecht en draaide die in een knot op haar hoofd. Toen poetste ze haar tanden, maakte haar bed op en liep naar de keuken.

Alexa keek op van het snijden van een rode paprika en glimlachte. 'U bent net op tijd om de kipfilet op de grill om te draaien.'

Suzanne trok haar wenkbrauwen op. 'Heb je de grill aangestoken? Een beetje vroeg, vind je niet?' Ze hadden de kalender pas drie dagen geleden omgedraaid naar april.

Alexa haalde haar schouders op en streek haar lange paardenstaart over haar schouder. De zijdezachte, glanzende haarlokken, diepbruin als de vacht van een nerts, vielen steil over haar slanke rug. 'De zon heeft het balkon opgewarmd, en ik kon de verleiding niet weerstaan om weer eens buiten te koken.' Ze wees met haar kin naar de schuifdeuren van hun gecombineerde zit-eetkamer. 'Ga ze maar gauw om-draaien, voordat ze verbranden.'

Suzanne pakte de vleesvork van het aanrecht en stapte het balkon op. De geur die opsteeg toen ze het deksel van de grill opendeed, deed haar maag rammelen. Ze prikte met de vork in de dikste kipfilet. Helder vleessap siste op het hete rooster. Ze stak haar hoofd naar binnen en kondigde aan: 'Ze zijn gaar.'

Alexa reikte haar vlug een bord aan en Suzanne legde de kipfilets erop. Daarna deed ze de brander uit en draaide het kraantje van de

propaantank dicht. Toen ze naar binnen stapte, zette Alexa net de slaschaal op de ronde tafel in hun kleine eethoek.

‘Ik hoop dat u het niet erg vindt om alleen kip en sla te eten.’ Alexa pakte de kan ijsthee van de tafel en schonk twee glazen in. ‘Met een lichte maaltijd houdt u nog wat ruimte over voor een toetje.’ Ze liet haar wenkbrauwen plagend op- en neergaan.

Suzanne lachte en ging zitten. Ze was de afgelopen jaren verwend, sinds Alexa de verantwoordelijkheid voor het koken op zich had genomen. Haar dochter was een ster in het creëren van verrukkelijke desserts. Gelukkig raakte ze door het vele lopen in de gangen van het ziekenhuis de extra calorieën weer kwijt. ‘Wat heb je deze keer bedacht?’

‘Een drielagetaart met chocolade- en aardbeienvulling.’

Suzanne kreunde. ‘O, dat is zo te horen behoorlijk machtig. Hoe kom je aan het recept?’

Met een achteloos schouderophalen liet Alexa zich op haar stoel vallen. Suzanne bleef zich verbazen over het feit dat haar dochter zich zo snel kon bewegen en er toch zo elegant uit bleef zien. ‘Ik heb het zo’n beetje zelf verzonnen. Als het lekker is, mag u de rest van de taart meenemen naar uw werk om uit te delen.’

Suzanne twijfelde er niet aan dat er genoeg over zou blijven om uit te delen. Ze stak haar hand uit naar Alexa en haar dochter pakte die vast. Ze bogen hun hoofd en Suzanne sprak een kort dankgebed uit voor de maaltijd. Alexa pakte het plastic slabestek en schepte de salade op – een combinatie van fijngesneden kleurrijke groenten, walnoten en gedroogde cranberries – die bijna te mooi was om op te eten.

Suzanne pakte haar mes en vork en sneed de malse kipfilet aan. Bij de eerste hap mompelde ze: ‘Mmm... hoe heb je de kip bereid?’

Alexa at haar mond leeg en nam een slok ijsthee voordat ze antwoord gaf. ‘Ik heb hem ingewreven met olijfolie en daarna gekruid met gedroogde peterselie, basilicum, een beetje kruidenzout en wat knoflookpeper. Ik was bang dat de knoflookpeper misschien zou overheersen, maar het smaakt lang niet slecht.’

‘Het smaakt heerlijk.’ Suzanne nam nog een hap.

‘Ik heb dezelfde kruiden en olijfolie gebruikt voor de sladressing, maar heb daar nog wat versgeperst sinaasappelsap en een beetje suiker aan toegevoegd.’

‘Lieverd, alles is heerlijk, zoals altijd.’ Suzanne gaf een kneepje in Alexa’s hand en voelde trots in zich opwellen. ‘De man die jou later tot vrouw krijgt, mag van geluk spreken.’

Even verscheen er een verlangende uitdrukking op Alexa’s jonge gezicht. ‘Nou, blijf maar bidden voor mijn toekomstige echtgenoot, mam; ik zal mijn ogen openhouden. Tot nu toe heeft hij zich nog aardig verborgen weten te houden.’

Suzanne grinnikte, maar moest ook even slikken. Als ze Alexa binnen de Old Order-gemeenschap had opgevoed, was ze nu waarschijnlijk al getrouwd geweest. Met haar negentien jaar werd ze oud genoeg geacht om echtgenote en moeder te zijn. Hoewel Suzanne iedere dag bad voor een liefhebbende, godvrezende echtgenoot en een fijn christelijk gezin voor haar dochter, zou ze het niet erg vinden als het nog een jaar of twee zou duren voor Alexa de man vond die God voor haar bedoeld had. Ze vond het fijn dat ze nog thuis woonde. Naarmate Alexa ouder werd, was ze meer geworden dan een dochter – ze was Suzannes beste vriendin. Zouden ze net zo hecht zijn als...

Ze verjoeg haar muizenissen door naar Alexa’s werk te vragen. Alexa vertelde wat grappige dingen over de kinderen op de basisschool waar ze iedere dag hielp met het voorbereiden en uitdelen van de lunch. Toen vertelde Suzanne over meneer Birney en vroeg haar om te bidden voor zijn volledige herstel – zoals hij zelf zei: Er moest tenslotte iemand de vogelvoerbakjes vullen. Al pratend aten ze verder, en toen ze klaar waren, ruimde Alexa de tafel af en haalde de taart uit de koelkast.

Terwijl Alexa de enorme taart aansneed, zei ze: ‘O, mam, dat vergat ik bijna. Er is een brief voor u. Uit Arborville.’

‘Echt?’ Ze kreeg bijna nooit een brief, meestal alleen rond Kerst, de tijd in het jaar waarin van familieleden verwacht werd dat ze iets van zich lieten horen.

‘Ik heb hem op de krant gelegd.’ Ze schudde haar hoofd en klem-

de haar lippen in een ‘waar gaat het met de wereld naartoe’-gebaar op elkaar. ‘Ik heb het artikel op pagina drie gelezen over die baby die in een afvalcontainer achter een restaurant is gevonden. Niet te geloven dat iemand een pasgeboren kindje zomaar bij het vuilnis achterlaat...’

Suzanne voelde een steek in haar binnenste bij Alexa’s afkeurende opmerking, maar ze reageerde niet. Ze wist maar al te goed dat er kinderen werden geloosd door harteloze of wanhopige ouders. Toen ze naar de andere kant van de kamer liep en de langwerpige envelop oppakte, bad ze of God het vondelingetje een liefdevol thuis wilde geven. Ieder kind had recht op zorgzame en lieve ouders.

Toen keek ze naar de envelop, en haar handen begonnen te trillen. In een slordig handschrift stond als afzender vermeld: Cletus Zimmerman. Clete had nog nooit geschreven. Brieven kwamen altijd van moeder.

‘Cletus is toch uw broer?’ Alexa schoof een stuk taart op een gebakbordje en likte wat glazuur van haar duim.

Suzanne knikte gedachteloos.

Alexa giechelde en zei: ‘Hij had dokter moeten worden met zo’n handschrift. Wat schrijft hij?’

‘Ik weet het niet. Ik heb de envelop nog niet opengemaakt.’

‘Nou, sta daar dan niet zo te staan. Maak hem open, dommie.’ Alexa’s plagende grijns hielp niet echt om Suzannes zenuwen tot bedaren te brengen.

Met een zwak lachje scheurde ze de envelop open en haalde er twee blocnotevelletjes uit, aan beide zijden beschreven in Cletes abominabele handschrift. Moeders brieven, waarin ze het nieuws van een heel jaar samenvatte, vulden nooit meer dan een kantje. Daarmee vergeleken had Clete een boek geschreven.

Alexa legde een hand op Suzannes arm. Ze maakte een sprongetje van schrik, omdat ze niet had gemerkt dat Alexa de keuken uit was gekomen. Er verscheen een meelevende glimlach op haar dochters gezicht. ‘Mam, ga zitten en lees uw brief. Ik zet de taart wel even terug in de koelkast, dan eten we die wel op als u klaar bent, goed?’

Suzanne legde even dankbaar haar hand tegen de zachte wang van Alexa. Toen liet ze zich op de bank zakken, knipte de schemerlamp aan en hield Cletes brief schuin in het licht. Ze las langzaam en moest af en toe moeite doen om het handschrift van haar broer te ontcijferen, maar uiteindelijk bereikte ze de onderste regel. Tegen de tijd dat ze de brief gelezen had, had ze geen zin meer om de drielagentaart van Alexa te proeven. Ze zou geen hap door haar keel kunnen krijgen.